

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci
žalobkyně:

M. H.

státní příslušnost X

hlášena k pobytu X

zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou

sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo zahraničních věcí

sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. 146934-4/2025-MZV/OPL,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou se žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. 146934-4/2025-MZV/OPL (dále taktéž „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl

odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Velvyslanectví ČR v Jerevanu (dále také „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“ či „ZÚ Jerevan“) ze dne 21. 7. 2025, č. j. 1116-5/2025-MZV/JERE (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně ve smyslu § 169r odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), *zastavil* správní řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a posléze vypořádal odvolací námitky, které vyhodnotil jako nedůvodné.
4. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně měl rozhodnout o její žádosti o *prodloužení lhůty k odstranění vad a o přerušení řízení* (dále též „žádost“), žalovaný uvedl, že dle správního spisu byly výzva k odstranění vad podání i výzva k zaplacení správního poplatku doručeny do datové schránky právní zástupkyně žalobkyně *dne 21. 5. 2025*. Výzvami určená lhůta 30 dní tak uplynula *v pátek 20. 6. 2025*. Svou žádost přitom žalobkyně doručila prvostupňovému orgánu až *dne 23. 6. 2025*, tzn. tři dny po marném uplynutí stanovené lhůty. Žádost žalobkyně tudíž nemohla být kladně vyřízena, neboť z povahy věci nelze prodloužit již uplynulou lhůtu.
5. Žádost žalobkyně navíc nijak nereflektovala skutečnost, že žalobkyně rovněž *nezaplatila správní poplatek* ve stanovené lhůtě 30 dní, která uplynula, aniž by žalobkyně žádala o prodloužení také této lhůty či z tohoto důvodu požadovala přerušení řízení. Žalobkyně sice v odvolání doložila, že uskutečnila platbu ve výši správního poplatku, tuto však uhradila na účet Ministerstva vnitra, nikoli ZÚ Jerevan. Žádost žalobkyně tak nemohla být ze strany prvostupňového orgánu kladně vyřízena jednak pro opožděnost, jednak pro překážku řízení v podobě nezaplacení správního poplatku, pro niž měl správní orgán I. stupně řízení také zastavit.
6. Žalovaný rovněž konstatoval, že ZÚ Jerevan vyčkal s vydáním prvostupňového rozhodnutí až do 23. 7. 2025. Žalobkyně tudíž měla možnost odstranit vadu řízení předložením chybějících dokladů a zaplatit správní poplatek právě do dne, po který žádala přerušit řízení. ZÚ Jerevan tak žádosti žalobkyně *fakticky vyšel vstříc*. Do vydání prvostupňového rozhodnutí však žalobkyně žádný doklad za účelem odstranění vad podání nedoložila a takový doklad nedoložila ani spolu s odvoláním. Žalovaný shledal, že řízení sice trpělo vadou spočívající v *absenci formálního usnesení*, jímž by bylo samostatně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty a přerušení řízení, tento nedostatek však neměl vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí, poněvadž jím nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně.
7. Námitky vztahující se k možnosti uhradit správní poplatek dodatečně po určené lhůtě žalovaný vyhodnotil jako *nadbytečné*, protože i když žalobkyně správní poplatek uhradila dne 30. 7. 2025, neodstranila vady podání, pro něž bylo správní řízení zastaveno. Konečně žalovaný považoval lhůtu 30 dní určenou ZÚ Jerevan k odstranění vad podání *za přiměřeně dlouhou*, a to i pro získání dokladu obdobného výpisu z evidence rejstříku trestů Arménské republiky. Tento doklad měl být spolu s dalšími náležitostmi žádosti

předložen již *při podání žádosti*. Lhůta určená ZÚ Jerevan k odstranění vad podání je pouze dodatečnou lhůtou a nepředstavuje dobu, v níž by žalobkyně měla teprve začít se zajišťováním potřebných dokladů. Odvolání žalobkyně tedy žalovaný jako nedůvodné zamítl.

III. Žaloba

8. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí dílem za *nepřezkoumatelné* a dílem za *nezákonné*. Není pravdou, že by požádala ZÚ Jerevan o prodloužení lhůty k odstranění vad podání a přerušení řízení pozdě. Výzvy k odstranění vad podání a zaplacení správního poplatku totiž byly doručeny do datové schránky její právní zástupkyně až dne 22. 5. 2025. Poslední den 30denní lhůty tudíž připadl na 21. 6. 2025, což byla sobota, protože lhůta skončila až následujícího pracovního dne, tj. 23. 6. 2025. Právě v tento den přitom žalobkyně podala u ZÚ Jerevan svou žádost. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu představovala žádost žalobkyně samostatný procesní návrh, o němž byl ZÚ Jerevan povinen před zastavením řízení *samostatně* rozhodnout. Opačný postup představuje porušení práva na spravedlivý proces.
9. Co se týče neuhrazení správního poplatku, žalobkyně namítala, že podle zákona měla povinnost zaplatit poplatek nejpozději do konce odvolací lhůty proti usnesení o zastavení řízení z důvodu neuhrazení správního poplatku. Takové rozhodnutí však v posuzované věci *nikdy nebylo vydáno*. Proto pokud zmocněnec uhradil správní poplatek osobně na pracovišti ZÚ Jerevan dne 30. 7. 2025, byl příslušný poplatek uhrazen včas. Žalobkyně se navíc snažila uhradit správní poplatek již dříve, avšak ve výzvě *nebyly uvedeny* bankovní údaje ZÚ Jerevan.
10. Současně žalobkyně namítala, že stanovená 30denní lhůta pro odstranění vad náležitostí podání je nepřiměřeně krátká, zvláště za situace, kdy žalobkyně aktuálně pobývající v ČR musí doložit výpis z rejstříku trestů Arménie s úředním překladem do češtiny. Získání takového dokumentu je složitý proces nutně vyžadující delší časový rámec. Obdobně náročné je i předložení originálu cestovního dokladu žalobkyně přímo na ZÚ v Jerevanu.
11. Konečně žalobkyně uvedla, že se správní orgány vůbec nezabývaly dopady svých rozhodnutí do oblasti jejího soukromého a rodinného života, protože navrhla, aby zdejší soud obě správní rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. V rámci vyjádření ze dne 9. 2. 2026 sice žalovaný *přisvědčil* žalobkyni, že argumentace správních orgánů založená na pozdním podání žádosti o prodloužení lhůty a přerušení řízení je vadná, nicméně tato skutečnost nepůsobí nezákonnost kteréhokoli ze správních rozhodnutí. Žalovaný totiž argumentoval také tím, že ZÚ Jerevan nemusel nutně vydat usnesení o žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty a přerušení řízení, jestli žádosti *fakticky vyhověl*, což vyplývá též z judikatury Nejvyššího správního soudu. V projednávaném případě žalobkyně žádala o prodloužení lhůty a přerušení řízení do 23. 7. 2025, přičemž právě do tohoto dne ZÚ Jerevan posečkal s vydáním prvostupňového rozhodnutí.
13. Žalovaný rovněž připomněl, že v době obdržení žádosti žalobkyně nejenže nezaplatila správní poplatek, ale o prodloužení lhůty k jeho zaplacení ani *nežádala*. Žádost žalobkyně o prodloužení lhůty a přerušení řízení tudíž nesměřovala k *odstranění všech*

vad řízení tak, aby mohla být samotná pobytová žádost postoupena k věcnému projednání. Správní orgán I. stupně nezastavil řízení kvůli nezaplacení správního poplatku, nýbrž proto, že podání žalobkyně neobsahovalo všechny zákonné náležitosti [viz § 169r odst. 4 písm. c) ZPC].

14. Žalovaný setrval i na svém závěru, že lhůta 30 dnů určená ZÚ Jerevan byla k odstranění všech vad podání dostatečná, přičemž v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Konečně stran namítané nepřiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů konstatoval, že otázkou přiměřenosti rozhodnutí jsou správní orgány povinny se zabývat *pouze k výslovné námitce cizince*, kterou ovšem žalobkyně v průběhu správního řízení nevznesla. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
16. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili s ním výslovný nesouhlas) a zdejší soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
18. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. Úvodem právního posouzení považuje krajský soud za nezbytné ve stručnosti vymezit předmět rozhodování správních orgánů, neboť právě tato skutečnost významně ovlivnila náhled soudu na posouzení jednotlivých žalobních námitek. Krajský soud připomíná, že v řešené věci správní orgán I. stupně zastavil správní řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu v ČR z důvodu podle § 169r odst. 4 písm. c) ZPC, podle něhož: *„Zastupitelský úřad řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu vedle důvodů podle § 66 odst. 1 písm. a), b), e), f) nebo g) správního řádu dále zastaví, jestliže cizinec na písemnou výzvu podle § 169i odst. 2 ve lhůtě stanovené zastupitelským úřadem neodstraní vadu podání.“* V posuzované věci tedy prvostupňový orgán nerozhodoval o pobytové žádosti žalobkyně věcně, nýbrž usnesením zastavil správní řízení kvůli neodstranění zjištěných vad žádosti. Konkrétně k zastavení řízení došlo proto, že žalobkyně ani po výzvě v dodatečné lhůtě ke své žádosti nedoložila chybějící podklady podle § 70 ZPC (originál cestovního dokladu, 2 pasové fotografie, doklad potvrzující účel pobytu na území, doklad o finančním zabezpečení na území ČR, doklad o zajištěném ubytování v ČR a doklad obdobný rejstříku trestů Arménie s úředním překladem do českého jazyka).
20. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou žalobkyně, že prvostupňový orgán pochybil a zatížil své rozhodnutí vadou, jestli před zastavením řízení samostatně *nerozhodl o její žádosti o prodloužení lhůty a přerušení řízení*. Žalobkyně namítala, že svou žádost podala

včas (poslední den lhůty určené jí prvostupňovým orgánem k doložení chybějících podkladů), přičemž odkázala na judikaturu správních soudů, dle níž správní orgán nemůže žádost o prodloužení lhůty či žádost o přerušování řízení ignorovat a vypořádat se s ní až v odůvodnění rozhodnutí (usnesení) o zastavení řízení. K námitce žalobkyně krajský soud uvádí následující.

21. Pokud žalobkyně zpochybňovala závěry správních orgánů stran pozdního podání své žádosti a argumentovala, že svou žádost stihla podat ještě za běhu 30denní lhůty určené jí ZÚ Jerevan, krajský soud konstatuje, že otázka včasnosti žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty a přerušování řízení se stala v průběhu soudního řízení *nespornou*. Žalovaný totiž ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 2. 2026 přiznal, že jeho dosavadní argumentace založená na tom, že výzva k odstranění vad podání i výzva k zaplacení správního poplatku byly doručeny do datové schránky žalobkyně již dne 21. 5. 2025, protože 30denní lhůta k odstranění vad žádosti uplynula již v pátek 20. 6. 2025, byla vadná a výslovně uznal, že žalobkyně svou žádost, kterou se domáhala prodloužení lhůty a přerušování řízení do 23. 7. 2025, *podala včas*.
22. Tento závěr jednoznačně vyplývá též z obsahu předložené doručky z datové schránky zástupkyně žalobkyně, dle níž byla výzva k odstranění vad podání a zaplacení správního poplatku do datové schránky zástupkyně doručena až dne 22. 5. 2025. Stanovená 30denní lhůta určená k doložení chybějících podkladů proto uplynula až dne 23. 6. 2025 (jelikož poslední den lhůty připadl na sobotu 21. 6. 2025, uplynula lhůta až v nejbližší příští pracovní den, tj. v pondělí 23. 6. 2025).
23. Za situace, kdy o včasnosti žádosti žalobkyně neexistují mezi účastníky řízení pochybnosti, se tak zdejší soud k námitce žalobkyně zabýval jen tím, jestli (ii) ZÚ Jerevan postupoval v rozporu se zákonem, pokud o její žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad podání a přerušování řízení samostatně nerozhodl, a pokud ano, (ii) zda tato vada má v posuzované věci vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.
24. V tomto případě krajský soud při svém rozhodování vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015-43 (daný rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz), formuloval právní závěr, že pokud účastník řízení podá žádost o prodloužení lhůty stanovené mu správním orgánem k odstranění vad podání ještě za jejího běhu, mají správní orgány povinnost o jeho žádosti rozhodnout *ještě před* vydáním konečného rozhodnutí. Rozhodnout o žádosti přitom mohou správní orgány buď kladně formou usnesení, anebo záporně usnesením či jiným písemným aktem, jelikož správní řád v případě negativního posouzení výslovně formu usnesení nepředepisuje. Nejvyšší správní soud však rovněž připustil, že správní orgány mohou o žádosti o prodloužení lhůty „rozhodnout“ i tak, že jí svým *postupem fakticky vyhoví*. Tuto možnost vypořádání předmětné žádosti přitom bez výhrad akceptovala též navazující judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 291/2016-34, ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 180/2020-28, či ze dne 12. 10. 2023, č. j. 10 Azs 200/2023-50).
25. Krajský soud si je plně vědom toho, že citovaná judikturní východiska původně vznikla a byla kasačním soudem formulována ve vztahu k žádosti o prodloužení lhůty k doplnění *blanketního odvolání*. Krajský soud je však přesvědčen, že tato skutečnost nijak nebrání tomu, aby byly shora citované závěry Nejvyššího správního soudu aplikovatelné i v nyní řešené věci, kdy šlo o žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad

(doplnění náležitosti) pobytové žádosti. Podstatný je totiž v tomto ohledu především *charakter lhůty*, o jejíž prodloužení jde. I v nynější věci se totiž jedná o prodloužení *procesní lhůty* určené žalobkyni správním orgánem k odstranění nedostatků jejího podání (zde žádosti o trvalý pobyt).

26. Krajský soud tedy konstatuje, že pokud žalobkyně v nynější věci požádala přípisem ze dne 23. 6. 2025 prvostupňový orgán o prodloužení lhůty k odstranění vad své pobytové žádosti určené jí usnesením ZÚ Jerevan ze dne 16. 5. 2025, č. j. 1116-2A/2025-MZV/JERE, nemusel nutně ZÚ Jerevan o její žádosti rozhodovat formálně usnesením (příp. jiným správně právním aktem), ale mohl žádost žalobkyně vypořádat tím, že jí svým následným postupem fakticky vyhověl, což se taky stalo. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalobkyně dožadovala prodloužení lhůty a přerušení řízení do dne 23. 7. 2025. Krajský soud poznamenává, že prvostupňové rozhodnutí sice není opatřeno doložkou vypraveno dne, ale vyplývá z tiskové sestavy převodu konverze dokumentu do elektronické podoby k výpravě i záznamu ze spisového uzlu jednoznačně vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno (vypraveno) až dne 23. 7. 2025. Prvostupňový orgán tedy žalobkyni v souladu s obsahem její žádosti *poskytl požadovaný prostor* k tomu, aby mohla chybějící náležitosti žádosti doplnit a k zastavení řízení nezbytně přistoupil až poté, co žalobkyně ani v dodatečné (30denní) lhůtě požadované podklady nedoplnila (o tom není mezi účastníky sporu). Za této situace zdejší soud v postupu správního orgánu I. stupně nespatřuje porušení veřejného subjektivního práva žalobkyně na řádné projednání žádosti ani kritérií spravedlivého procesu, pročez krajský soud námitce žalobkyně nepřisvědčil.
27. Obdobně pak krajský soud nepřisvědčil ani skupině námitek žalobkyně týkajících se *(ne)uhrazení správního poplatku*. Všechny tyto námitky totiž shledal krajský soud ve vztahu k důvodům (resp. předmětu) rozhodování správních orgánů jako irelevantní a míjející podstatu věci. Krajský soud zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně zastavil správní řízení o žádosti žalobkyně o trvalý pobyt *výlučně z důvodu podle § 169r odst. 4 písm. c) ZPC*, tedy proto, že žalobkyně předložila nekompletní žádost, kterou ani v náhradní (a fakticky prodloužené – viz výše) lhůtě nedoplnila o požadované náležitosti. K zastavení správního řízení v souzené věci tedy *nedošlo* kvůli tomu, že by žalobkyně neuhradila správní poplatek, byť krajský soud připouští, že i touto skutečností správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí – z pohledu soudu dosti nešťastně – argumentovaly.
28. Krajský soud chápe žalobkyni, že se vůči matoucí, a ne úplně přesvědčivé argumentaci správních orgánů založené na neuhrazení, resp. pozdním uhrazení správního poplatku v žalobě vymezila, je ovšem nucen konstatovat, že veškeré pasáže zabývající se opožděným uhrazením správního poplatku jsou vzhledem ke (správně) aplikovanému rozhodovacímu důvodu [viz § 169r odst. 4 písm. c) ZPC] *právně nevýznamné a v odůvodnění vyřčené nad rámec*. Proto ani případné nedostatky či jiné nepřesnosti v této části odůvodnění nemůžou ovlivnit zákonnost výsledných rozhodnutí či zapříčinit jejich nepřezkoumatelnost, jak to tvrdila žalobkyně v žalobě. Ať už tedy žalobkyně ve skutečnosti uhradila správní poplatek včas či nikoliv, *nemůže* tato skutečnost zvrátit zastavení správního řízení, k němuž došlo kvůli nedoplnění chybějících náležitostí žádosti.
29. Další žalobní námitka zněla, že 30denní lhůta určená žalobkyni ZÚ Jerevan k odstranění vad pobytové žádosti byla *nepřiměřeně krátká*. Žalobkyně argumentovala tím, že se

v současné době nachází na území ČR, v důsledku čehož je opatření potřebných dokladů v Arménii (zejména výpisu z rejstříku trestů Arménie) a jejich následné předložení na pracovišti ZÚ Jerevan značně komplikované a zdouhavé. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.

30. K argumentaci žalobkyně zdejší soud především podotýká, že žalobkyně měla povinnost podat již od počátku *kompletní a úplnou žádost*, tj. společně se svou žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu měla předložit i veškeré nezbytné přílohy tak, jak to předpokládá § 70 ZPC (viz zejména odst. 2). Jelikož platná právní úprava ZPC stanovuje jasný výčet požadovaných dokumentů, jež musí cizinec ke své žádosti o trvalý pobyt v ČR přiložit, musela si být žalobkyně předem dobře vědoma toho (navíc ve správním řízení zastoupená advokátkou), jaké podklady musí její žádost obsahovat, aby byla ZÚ Jerevan posouzena jako bezvadná a připuštěna k věcnému projednání. Za situace, kdy mezi nutnými podklady figuruje jak doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR vydaný domovským státem cizince [§ 70 odst. 2 písm. e) ZPC], tak i cestovní doklad cizince [§ 70 odst. 2 písm. b) ZPC], musela žalobkyně počítat s tím, že tyto doklady bude muset ke své pobytové žádosti přiložit. V případě doložení podkladů se jedná o *jednoznačný a legitimní* zákonný požadavek, jehož si žalobkyně musela být vědoma.
31. V této souvislosti potom zdejší soud zdůrazňuje, že (procesní) lhůtu v délce 30 dní stanovenou žalobkyni ZÚ Jerevan k odstranění vad pobytové žádosti je potřeba chápat jako lhůtu *dodatečnou a náhradní*, jejímž smyslem je poskytnout cizinci přiměřený prostor k doplnění (resp. „doladění“) žádosti, aby splňovala všechny zákonem požadované náležitosti. Naopak citovaná lhůta nemá sloužit k tomu, aby cizinec teprve poté, co podal nekompletní žádost, zahájil kompletaci své žádosti a začal vyhledávat a opatřovat nezbytné podklady. Právě v tomto duchu je přitom třeba vykládat i přiměřenost délky lhůty určené k odstranění zjištěných vad, to vše s přihlédnutím k základním zásadám správního řízení tak, aby správní řízení plynule směřovalo ke svému cíli a netrvalo neúměrně dlouhou dobu. Na základě těchto úvah tedy zdejší soud dospěl k závěru, že 30denní lhůta určená žalobkyni ZÚ Jerevan k doplnění její pobytové žádosti *byla* dostatečně dlouhá.
32. Pokud si tedy žalobkyně s dostatečným předstihem nedokázala bezpečně zajistit požadovaný výpis z rejstříku trestů Arménské republiky (včetně jeho úředně ověřeného překladu do češtiny) při vědomí obtíží spojených s jeho získáním, nelze tuto skutečnost klást k tíži ZÚ Jerevan a požadovat po něm poskytnutí (značně) extenzivní náhradní lhůty. Totéž platí i v případě předložení originálu cestovního dokladu na pracovišti ZÚ Jerevan, ohledně něhož žalobkyně poukazovala na složitosti logistického procesu doručení předmětného dokladu do Arménie. I zde si mohla žalobkyně předběžně ověřit podmínky přepravy z ČR do Arménie a zajistit vhodnou osobu, která by její cestovní doklad na pracoviště správního orgánu I. stupně spolehlivě doručila. Podání žádosti o udělení *trvalého* pobytu (jako nejvyššího pobytového titulu v ČR) jistě nebylo ze strany žalobkyně nahodilým krokem, ale svědčí o logickém vyústění jejího dlouhodobého záměru zlegalizovat si svůj pobyt. Již z toho důvodů tak měla žalobkyně podání předmětné pobytové žádosti věnovat odpovídající pozornost a přípravu.
33. Současně krajský soud opakovaně připomíná, že ZÚ Jerevan žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty o dalších 30 dní *fakticky vyhověl* a vyčkal s vydáním svého rozhodnutí (tj. zastavením řízení) až do 23. 7. 2025 tak, jak to žalobkyně požadovala ve své žádosti ze dne 23. 6. 2025. Ani v této dodatečné lhůtě ovšem žalobkyně chybějící doklady

nepředložila, a ani není ze spisu patrné, že by byly doručeny po vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo řízení zastaveno. Pokud by totiž žalobkyně skutečně chtěla doplnit žádost v požadovaném termínu, musela by nejpozději v tento den doplnění odeslat. K tomu však zjevně nedošlo. V případě řízení o vydání povolení k trvalému pobytu jde o *řízení návrhové* (zahajované na žádost), z čehož se přirozeně odvíjí i vyšší míra procesní odpovědnosti žadatele, od nějž se nutně očekává *aktivní přístup*. Pokud v nyní posuzované věci nezbytná procesní aktivita na straně žalobkyně scházela, pak nebylo možné její žádosti vyhovět.

34. Konečně krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že správní orgány pochybily, jestliže se v rámci rozhodnutí blíže nezabývaly otázkou *přiměřenosti* dopadů svých rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života žalobkyně. Co se týče povinnosti správních orgánů posuzovat přiměřenost (negativních) dopadů svých rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života cizince, je tato ve vnitrostátním právu zakotvena v § 174a ZPC. Podle 174a odst. 1 ZPC platí, že: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“ Současně z odst. 3 citovaného ustanovení vyplývá, že: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“
35. Třebaže platná právní úprava ZPC potřebu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí vztahuje pouze na ta správní řízení vedená v režimu ZPC, u nichž to zákon výslovně stanoví, judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve toto zákonné pravidlo prolomila a dovodila, že s ohledem na aplikační přednost závazků plynoucích z čl. 8 Evropské úmluvy jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i tehdy, když to zákon výslovně nestanoví. Tato povinnost však není bezbřehá, ale uplatní se pouze při kumulativním splnění dvou základních podmínek. První podmínkou je, že cizinec již v rámci správního řízení *vznesl zcela konkrétní námitku* svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do sféry jeho soukromého či rodinného života, a druhou podmínkou je, že jím tvrzený zásah *a priori není nemyslitelný* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39), dále pak nejaktuálněji rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č.j. 8 Azs 99/2023 – 65.
36. V posuzované věci přitom žalobkyně nesplnila hned první podmínku, neboť během správního řízení *nenamítala* nic v tom směru, že by nevyhovění její pobytové žádosti nepřiměřeně zasáhlo její právo na respektování soukromého a rodinného života. Konkretizovanou námitku v tomto směru žalobkyně nevznesla ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kde poukazovala výhradně na nesprávný procesní postup ZÚ Jerevan. Za těchto okolností proto správní orgány *neměly povinnost* se při posuzování splnění zákonných podmínek nezbytných pro zastavení řízení zabývat též případnými dopady tohoto procesního postupu do sféry soukromého a rodinného života žalobkyně. Navíc ani v podané žalobě žalobkyně blíže *nijak neupřesnila*, v čem

konkrétně, resp. jakým konkrétním způsobem, mělo zastavení správního řízení nepřiměřeně zasáhnout její soukromý a rodinný život. V tomto ohledu byla námitka žalobkyně formulována pouze značně obecně a paušalizovaně, protože jí krajský soud nepřisvědčil.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobkyně důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

